

serguei dovlàtov
la filial

Traducció de Miquel Cabal

Títol original: *Filial*
© Sergei Dovlatov, 1990
All rights reserved

© De la traducció: Miquel Cabal Guarro, 2016
© D'aquesta edició: LaBreu Edicions, 2016
www.labreuedicions.com
ISBN: 978-84-944330-5-4
Dipòsit legal: B-1975-2016

Amb la Tàssia ens vèiem gairebé cada dia. Sovint ens despertàvem plegats a casa d'un amic seu. En acomiadar-nos, ja tornàvem a quedar.

De mica en mica, el nostre estil de vida es va allunyar de les antigues tradicions universitàries. Es van acabar les festes amb converses sobre Hemingway, Joyce i medicina tibetana. Els entrepans de carabassó i pa sec eren història. Els petons llastimosos a les escales quedaven oblidats.

A la fi s'havien realitzat les meves expectatives sobre la vida adulta. Sobre les temptacions carregades de riscos. Sobre l'escepticisme autèntic dels homes i dones de trenta anys. Sobre els plaers que llavors encara no despertaven temors.

El cercle d'amics de la Tàssia el formaven advocats, metges, periodistes, pintors i gent del món de l'art. Eren gent tranquil·la i impertorbable, i em feia l'efecte que portaven una vida prou folgada.

Als restaurants em convidaven sovint. M'aconseguien passis per al teatre. Si uns quants marxaven a la platja, cap al Sud, em feien lloc al cotxe.

Es comportaven de manera amable i correcta. Però jo sabia bé que tot sol, sense la Tàssia, no podia considerar-me amic seu.

Observava tota la colla i provava d'endevinar quin d'ells anava secretament al darrere de la meva nòvia. Haig de dir, però, que es comportaven amb cortesia i naturalitat. I no tenien costum de mostrar els sentiments de cap altra manera.

Vaig trigar molt a entendre què era el que unia aquella gent tan diversa. Llavors vaig esclarir que els principis de la seva amistat lliure eren la folgança, l'elegància i un aire burleta envers la vida.

En aquells anys encara no sabia que els diners són una càrrega. Que l'elegància és una forma de bellesa de carrer per a les masses. Que la ironia constant és l'arma preferida dels indefensos i, sobretot, l'única que tenen.

Evidentment, tots agradaven a les dones. Els envejosos es pensen que, dels rics, el que atrau les dones són els diners. O el que es pot comprar amb aquests diners.

Abans jo també m'ho pensava, però després em vaig convèncer que era mentida. No són els diners el que atrau les

dones. No són els cotxes ni les joies. No són els restaurants ni la roba cara. No és el poder, la riquesa ni l'elegància. Sinó el que ha fet que l'home sigui poderós, ric i elegant. La força que uns tenen i de la qual els altres estan totalment privats.

La Tàssia semblava que s'hagués enfilat a la meua vida i n'hagués il·luminat els racons. I havia perdut la serenor. Era com un Estat en guerra, contra el qual s'havia obert un altre front inesperadament.

Abans estava totalment absorbit per mi mateix. Ara no havia de preocupar-me només de mi. I, el més important, no m'havia d'estimar només a mi. M'havia sorgit una zona addicional de vulnerabilitat.

Llàstima que no recordi quan va aparèixer aquell sentiment per primera vegada. Perquè aquest sí que era l'autèntic dia del meu naixement.

(Serguei Dovlàtov, *La filial*, LaBreu Edicions, 2016, pp.90-92)